

JONAS KARLSSON

Ditt nya stjärntecken

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

AV JONAS KARLSSON HAR TIDIGARE UTGIVITS

Det andra målet, 2007

Den perfekta vännen, 2009

Spelreglerna, 2011

God jul, 2013

Jag är en tjuv, 2015

Regnmannen, 2019

Nya människor i fel ordning, 2021

Citatet på sid 97 är hämtat ur Patrick Modiano: *Osynligt Bläck*, Grate förlag 2021.
Översättare Anna Säflund-Orstadius.

Wahlström & Widstrand
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.wwd.se
info@wwd.se

ISBN 978-91-46-24383-0

COPYRIGHT © Jonas Karlsson, 2026

OMSLAG Lotta Kühlnhorn

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

Ditt nya stjärntecken	7
Dagboken	10
Vid övergångsstället	37
Hatt i Härnösand	40
Det lilla monstret	79
Paketet	90
Miraklet i Quang Binh	111
Grannens robotgräsklippare	122
Ett utmärkt val	123
Ditt nya stjärntecken 2	133
Svanen	135
Bokryggarna	158
Ditt nya stjärntecken 3	176
Faran med folk	178
Dieter och Maria	191
Ditt nya stjärntecken 4	217
Att vinna över ett barn i memory	219
PRTTF	224
DMPF	228
Vännen	236
Att åka hiss med Henric Sandelstam	293

DITT NYA STJÄRNTECKEN

Nu har de kommit, de nya stjärntecknen!

Alla tecken är laddade med information om just *din* utveckling.

Var och en får sin personligt tilldelade månad. Din månad blir oktober. Din veckodag blir tisdag. Din ädelsten blir ametist. Ditt klockslag 14.36. Din maträtt blir fläskytterfilé i sockerkaksform.

I det nya stjärntecknet ingår även ett personligt land, en stad, en byggnad och en influencer. Dina blev: El Salvador, Minsk, Krämarens i Örebro samt Lakidoris.

Grattis!

Alla nya stjärntecken har också ett soltecken. I soltecknet ingår en läggning, ett kynne, ett valspråk samt en slogan. Du fick: heterosexuell och tankspridd, snäll men otålig, kung Sigismunds valspråk *Konungens hjärta i Herrens hand* och *Borås – of course*.

Ditt fordon blev bandvagn, din romcom *Notting Hill*, ditt djur blir lama. Vill du ha en tunnelbanestation kan denna presenteras mot betalning vid nästa leverans och

kommer i så fall att hamna på blå linjen, någonstans mellan Rådhuset och Västra skogen.

Ditt tyg blev Astral, ditt intresse lerduveskytte och din dans blev jenka.

Din tillställning: en studentkryssning med hemlig gäst (Papi Santana).

Din artist: Loco Boombox från San Marino.

Hamnarna är ännu så länge inte utdelade men allt pekar på att just din hamn kommer att befinna sig i området kring Iberiska halvön, möjligtvis en bit in på andra sidan Gibraltarsundet.

Din bok blev den portugisiska översättningen av Jonas Jonassons *Hundraåringen som klev ut genom fönstret och försvann*, din melodi en traditionell variant av *Speedy Gonzales* som också har använts som hejaramsa i sportsammanhang. Din stjärna blev Venus och din tidning *VeckoRevyn*.

Din webbsida blev Sjöfartsverkets hemsida, ditt ord blev *hetvägg* och din högtidsdräkt blev Färgelandadräkten från Dalsland.

Din plats i ledet blev sexton, din tid för upphämtning strax efter elva, din del av ansvaret: *en liten del*.

Din placering blev: delvis skymd sikt men bra ljud, relativt mjuk sits och full rörlighet.

Din sport blev golf, ditt handikapp tio, din sjukdom blev borreliä. Din själsfrände en socionom från Hunnebostrand som dras med en långvarig konflikt med sin svägerska. Din apparat: en rakapparat. Hårtrimmer från

Tornado, modell TC-601. Perfekt för att trimma håret hemma. Enbart använd under utbildningar men dessvärre utan laddare.

Ditt språk blev malajiska (vilket gör det svårt med den där Jonas Jonasson-boken, men det var det enda alternativet). Din mentala ålder blev fyrtiosju. (Samma sak där. Det är ont om åldrar. Många får samsas på de övre numren.) Ditt grönområde en liten inhägnad till höger om kommunhuset i Haninge.

De nya substantiven är än så länge bara preliminära, men klart är att det i ditt fall kommer att röra sig om en sak: grönsak, ett flak: ölflak och ett tak: valmat tak.

Överklaganden kan göras men jag råder dig att försöka försonas med dina tilldelade instruktioner.

De allra flesta vill naturligtvis ha stora städer som New York och London, de vill ha populära dagar som fredagar och lördagar, artister som Bruce Springsteen eller Taylor Swift. De vill ha frack eller långklänning som högtidsdräkt och roliga apparater som flipperspel eller datamaskiner. Men alla kan inte få allt, och en stor mängd människor har ägnat oerhört mycket arbete åt att fördela det här så rättvist som möjligt, så ta dig tid att i lugn och ro reflektera över vad du har fått. Tänk på att saker och ting hade kunnat vara betydligt värre.

Och gläds åt hur mycket mer exakta de här nya stjärntecknen är jämfört med de gamla.

DAGBOKEN

Vi söker dagboksskrivare, läste Sander en morgon i tidningen. Artikeln handlade om Nordiska museet som sökte fem personer som under ett helt år skulle skriva dagbok om sitt vardagsliv och sedan få texterna bevarade i museets digitala arkiv.

Sander kände det som om artikeln var riktad direkt till honom. Inte för att han skrev dagbok, tvärtom. Han hade såvitt han kunde minnas aldrig skrivit dagbok. Om man inte menade lösa anteckningar på papper, kom ihåg-lappar, inköpslistor, meddelanden till familjen och så vidare. Han antog att sådana inte räknades. Det var inte själva dagboksskrivandet som fick honom att känna sig träffad, det var den därpå följande meningen: *Vi söker dig som är alldeles vanlig.*

Det är jag, tänkte Sander.

Tydiligen var intresset väldigt stort. Det framgick även att de gärna såg fler manliga sökande. Naturligtvis, tänkte Sander, det är väl mest kvinnor som ägnar sig åt sådant där. Män skriver inte lika mycket dagbok. Särskilt inte sådana som jag.

Nordiska museet ville nu ha in prover. Alla som ville

fick skicka in. Det fanns en särskild uppmaning till utrikesfödda att söka. Det är ju nästan jag, tänkte Sander. Hans mor var trots allt från Estland. Det var på håret att hon fött honom i Tallinn. Det hade lika gärna kunnat stå Estland i hans pass. Nu gjorde det inte det, men det var nära. Dessutom var ju Virpi utrikesfödd. Han kunde alltid nämna det i ett foljebrev. Min fru är född utrikes, kunde han skriva.

Och kanske tog det ena dessutom ut det andra, tänkte han sedan. Den här lilla detaljen att jag föddes i Sverige måste ju trots allt göra mig ännu mer vanlig?

Han läste artikeln en gång till och lade märke till att ordet *vardagsnära* återkom.

Det är också jag, tänkte Sander och såg sig omkring där han satt vid matbordet i det gamla köket i Farsta. Den slitna vaxduken, kaffebryggaren i hörnet, vägguret vars tickande hördes även över det låga brusets av röster från radion i fönstret.

Vi söker inga cirkusartister eller kändisar utan helt vanliga människor, sa museirepresentanten i artikeln. Anmälan var öppen från och med nu till och med sista mars. Det framgick tydligt att de redan fått in en massa ansökningar från mestadels kvinnor som dagligen skrev dagbok. Nu letade de efter en annan typ. De som kanske vanligtvis inte skrev så mycket.

Det är jag, tänkte Sander återigen. Jag är vanlig på ett ovanligt sätt. Jag är ovanligt vanlig.

Han såg framför sig precis hur hans dagbok skulle bli.

Den skulle bli någonting alldeles exceptionellt – och ändå naturligtvis vara väldigt vardaglig. Den skulle vara vanlig men ha det där lilla extra som de här damerna, som skrev så mycket, inte hade. Den skulle ha en förankring i det . . . enformiga. Nej, enformig var förmodligen fel ord. Han ruskade på huvudet för sig själv. Vad hette det då? Enkel? Den skulle vara enkel men ändå spännande. Precis som hans liv. Det skulle inte hända någonting särskilt. Bara det där alldeles vardagliga som alltid hände. Det där som var nästan ingenting. Som man sällan tänkte på, men som i hans dagbok skulle framgå så att människor fick syn på det och lärde sig uppskatta det.

Han fick väl slänga in lite romantik också om det knep. Han och Virpi hade trots allt kvällar när de gick och köpte räkor och drack ett glas vin. Lyssnade på vacker musik och kanske pussades lite. Det där, tänkte han, det skulle säkert framtidens kvinnliga läsare tycka var spännande, att han som man gestaltade det ur sin synvinkel. Efter ett glas vin och lite pussande kanske de förflyttade sig till sovrummet och därinne kunde vad som helst hända. Nåja, sådant där kanske ändå inte hörde hemma i en dagbok. Eller gjorde det? Vissa kunde nog ta illa vid sig.

Vad är det jag håller på med? tänkte han plötsligt och ruskade på huvudet. Här sitter jag och tänker ut vad som ska vara med och inte, som värsta romanen. Det är ju precis det de inte vill ha. Det är inte sådant som Nordiska museet är ute efter. Jag ska helt enkelt skriva ner vad jag gör. Oav-

sett vad som händer eller inte händer. Gäller bara att hitta en systematik. Och det är lika bra att sätta igång genast.

Han sköt ut stolen och reste sig från bordet. Smög in i sovrummet där Virpi fortfarande låg och sov och lirka-
de ut ett vitt papper från skrivaren. I hallen tog han en kulspetspenna från keramikskålen på byrån. Sedan satte han sig vid köksbordet igen och skrev.

Satt vid frukostbordet.

Sol ute. Eller sol? Soldis kallas det väl.

Han såg på raderna han skrivit och kände sig ganska nöjd. Fint det där med soldis. Nästan poetiskt. Med ens blev han orolig över att det var för litterärt. De vill ju inte ha några författare, tänkte han och strök det sista.

Satt vid frukostbordet.

Sol ute. Eller sol? Vad kallas det?

Bättre. Öppet på något sätt. Och inte så elitistiskt. Mer sådär som folk tänker.

Vad skulle han skriva sedan då? Han såg ut genom fönstret och landade med blicken på termometern som visade på +3 grader. Dagstemperaturer är bra, tänkte han. Sådant är spännande för läsarna om trettio, fyrtio år att veta. Ger dessutom stadga och struktur.

När han väl börjat kom det mer av bara farten.

Är lite hungrig. Ska snart äta frukost. Müsli med fil. Det brukar det vara.

Ska strax gå till jobbet. Klockan är 06.26. Trevligt.

En bra början, tänkte han. Enkelt, rakt. Vanligt. Det är klart att han hade kunnat skriva det på datorn, men någonting sa honom att de på Nordiska museet föredrog att få det handskrivet, så att de fick sköta digitaliseringen på egen hand. Han stoppade ner pappret i översta byrålådan i vardagsrummet. Han var ändå inte riktigt redo att dela det här dagboksskrivandet med Virpi än.

När hon hade stigit upp och de druckit varsin kopp kaffe och pratat om dagen en stund pussade han sin fru på munnen och skyndade iväg till tunnelbanan.

På måndagar var det morgondragning på banken och resten av dagen gick åt till admin och olika möten med kunder. Då och då, mitt i allt prat om allokeringar och ränteindex och pensionsavsättningar, funderade han över om det eventuellt var någonting av detta han skulle ta med i dagboken. Det är väl det här de är ute efter, tänkte han. Det är just sådana här saker de aldrig får in. De får in texter från en massa tanter som sitter i stugor och funderar över sina kärleksbekymmer. Det här är guld för Nordiska museet. Affärsmöten, geopolitiska analyser och de fria resonemangen i fikarummet. Han försökte lägga några av de bästa diskussionerna på minnet.

Strax före sex var han hemma igen, och eftersom han visste att Virpi inte skulle komma förrän framåt nio-snåret tog han fram pappret från morgonen. Han såg på det han skrivit.

Farsta, måndag 17 mars. +3 grader ute.

Satt vid frukostbordet.

Sol ute. Eller sol? Vad kallas det?

Är lite hungrig. Ska snart äta frukost. Müsli med fil. Det brukar det vara.

Ska strax gå till jobbet. Klockan är 06.26. Trevligt.

Trevligt? Vadå trevligt? tänkte han. Varför skrev han så? Vad var det som var trevligt med det där? Det var högst ordinärt. Närmast barnsligt. Det där med »trevligt« kändes inställsamt. Som om han försökte göra sig till för någon som inte var där. Han strök över det och skakade på huvudet. Man måste hålla det kortfattat och stringent.

Det var fler problem med texten insåg han nu. Till att börja med använde han sig av olika tempus. Det kommer de såklart slå ner på, tänkte han. Nå, vilket skulle han välja då? Preteritum låg närmast tillhands, tyckte han. Det var väl så det brukade skrivas? Han strök över och skrev om men ångrade sig så fort han kom till »vad kallades det«. Nej, tänkte han, det låter som en roman. Äsch! Presens får det bli. Presens är dagboksform. Mindre att ändra på det sättet också.

Bäst som han satt där och rättade slog det honom att det kanske inte var tillåtet att ändra i efterhand. Viktigt att göra det snyggt så att det inte märktes. Förmodligen bäst att arbeta i blyerts. Han visste att det låg en gammal blyertspenna i ett av köksskåpen som han använt på den tiden när han löste korsord i papperstidningen, men han visste också att den var dåligt vässad. I säkert tjuugo minuter gick han runt och letade efter en pennvässare. Han visste att det brukade ligga en i hurtsen vid fönstret men nu var den inte där. Till sist bestämde han sig för att skriva med pennan ändå. Måste komma ihåg att skaffa en pennvässare, tänkte han. Det blev fula bokstäver när han var tvungen att skriva liksom ovanifrån. Gång på gång fick han sudda och skriva om, och hela tiden oroade han sig för om det verkligen var tillåtet att ändra efteråt. Till sist knycklade han ihop pappret och skrev om allt-ihop igen, på ett nytt papper. Med kulspetspennan. Även om de så använde sig av kol-14-metoden skulle väl ingen märka om detta var skrivet på morgonen eller på kvällen samma dag.

När Virpi kom hem frågade han om hon visste var pennvässaren var någonstans.

- Den ligger väl i hurtsen vid fönstret, sa hon.
- Nej, den gör inte det.
- Okej. Vad ska du med pennvässare till?
- Äsch, bara undrade, sa Sander.